

EVENSSON, DAVID

Guds folks rolighet i anledning af Es.
57:2. The som redeliga för sig wandrat
hafwa, komma til frid och hwilas vti
theras kamrar. Vti en christelig och
enfallig lik-predikan öfwer
kyrkioherdens i Gård

1742

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

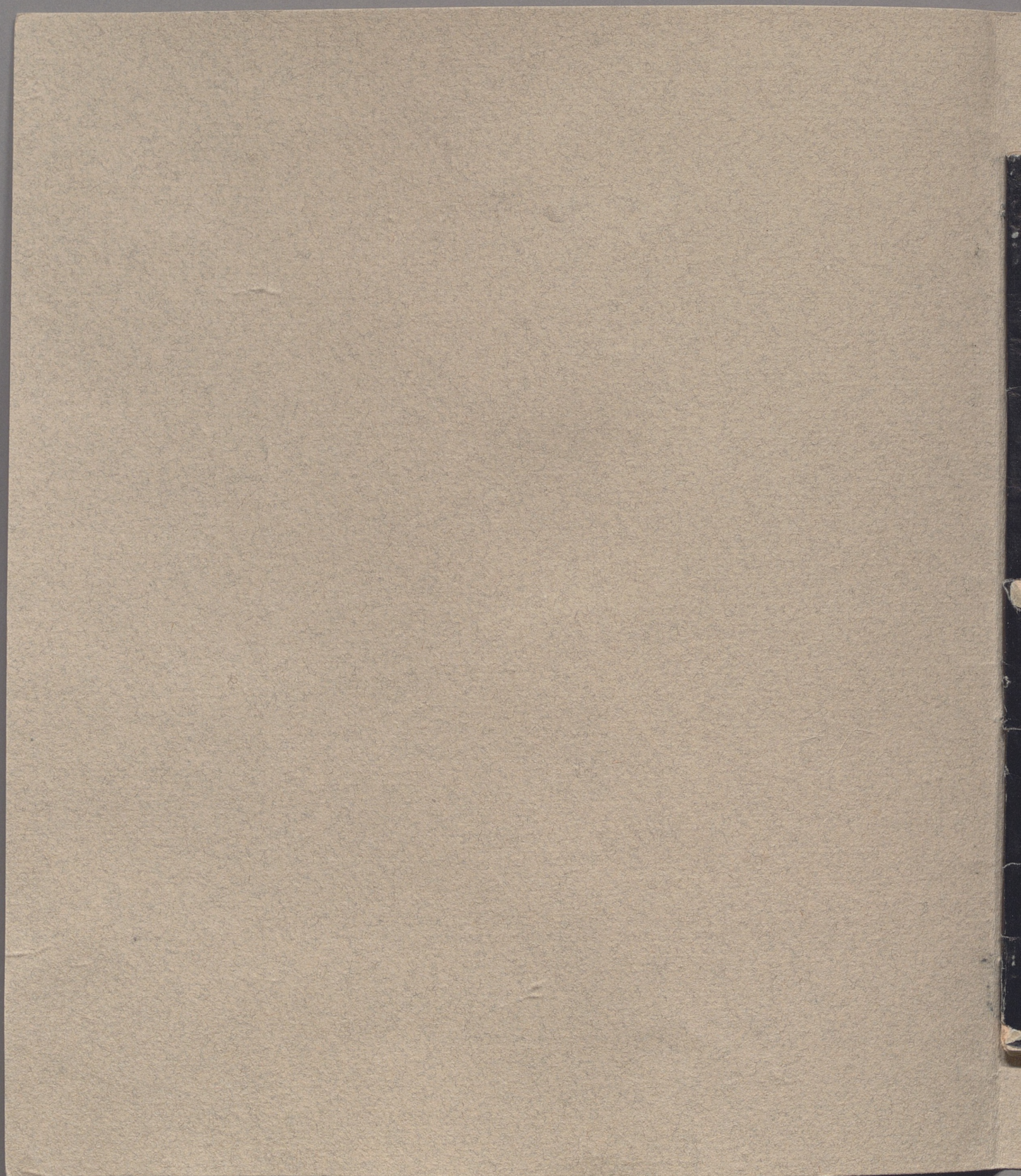
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

ECHMAN, B.

Likpred.
Förd 1900.

Guds Gull's Nöglighet 1700-1839

I anledning af Ef. 57: 2.

The som redeliga för sig wandrat hafwa, Komma til frid
och hwilas yti theas kamrar.

Wti en Christelig och ensallig

Sif: Predikan

Öfwer

Kyrkoherdens i Gårdeby,

Ährewördige och Högwallårde

Herr HAQVIN

ÅSTRANDS,

Ähneliga Waka,

Äreborna och Dngdrifa Fruen,

Nu i Herranom saliga

BRITA ECH-

MAN

Som Jordfästes i Gårdeby Kyrkia den 6 April 1742.

Wid en förnäm och folkrik Församling,

Förestald af

David Eyensson.

P. & P. Norcop.

Testatissimam suam orthodoxiam & ac-
mine ingenii & nativo eloquii flumi-
ne ita heic explicuit Adm. Reverendus
Concionis hujus Auctor, ut certò sperem spon-
deamque illam, si publicæ luci donata fuerit,
non cum minori voluptate animi atque utili-
tate ab omnibus piis, quàm à me, perlectum
iri. Lincopiæ postridie Idus Majas, Anni
cl. lxxx. xlii.

AND. OL. RHYZELIUS.

Sörberedelsen.

I Namn Guds Faders, Sons och thenz.

Kommer jag, min Gud i Jesu namn råte gläder I Psalmb.
 Och säger i fast ero: jag är tit barn min fader N:o 299:4
 Jag beder, tror och wet, at tu min bön vptar,
 Tu wilt, tu kan, tu gör, hvad tu mig lofwat
 har.

Skulle icke en Undersåte komma för sin Öfverhet, när han
 har något at andraga? Skulle icke Elther framtråda, när A-
 halveros råcker vt nådes-spiran til henne? Skulle icke ett barn
 löpa sin Fader i famnen, när thet wet sig åga des hierta?
 Vilt thetta påminner os vår anförde böne-suck: Så kommer
 jag, min Gud etc. Then trogna själen åger Gud och Jesum,
 ty han bor genom trona i hierteat. Hon kommer åndock, så-
 som en törstig siel, til thenna kiällan; hon har brinnande hier-
 ta, och dock nalkas kärleks elden. Hon är säker om sitt barn-
 skap hos Gud; men wil också tala med sin Fader: Hon tror
 och thetfore calar hon, henne fattas mycket i ofullkomligheten; Ps. 116:
 men hon wet, at Guds nåd, mækt, och sanning åro tre flo- 10.
 der, och i them, såsom i floden Pisen, fins guld; guld, som I Mos. 3.
 ricktar själens armod och botar hennes brist. 2: 11.

På mångahanda sätt komme wi til Gud, i dopet och nat-
 warden, i ordet, i bönen, i förtröstan, i längtan til himme-
 len. I döden komme wi ock til Gud: Tu låter människors
 dö, och säger: Kommer igen I människors barn. Stoffet
 måste tå komma til jord igen, som det varit hafwer, och
 anden til Gud igen, then honom gifwit hafwer. Rog kom-
 mer 12 7.

mer döden til alla; Men icke kommer hwar och en, som döer,
 Joh. 16:16. til Gud. Iesus sade: Jag går til Fadren; så gå the oguds-
 äktige i döden til then Fadren diefrulen, hwars gierningar
 8: 44. the hafwa gjordt, och thes begiär effterfölgt. Thersöre then,
 som wil komma til Gud, när han döer, måste, medan han lef-
 wer, wara

Såra om siet barnskap hos Gud.

Fast i tron.

I. Månge roya Herre, herre, likså Abba Fader; Men thet
 Rom. 8:16 är andan, som skal wäns med wår anda här om. Thet är
 också en hiertans innerlig frögd i Gudi, som intygat thet samt-
 ma. Jag kommer til Gud råte glader, består Guds rike i
 Ps. 149:2. frid och frögd. Iro Zions barn glade öfwer sin Konung,
 mycket mer öfwer sin Fader. Min wandel och lefnad är äfwen-
 wäl ett lefwande witne och bewis på mitt barnskap, woren I
 Joh 8:39. Abrahams barn, så giorden I Abrahams gierningar. Träs-
 far jag thesa tre stycken hos mig, behöfwer jag ej twifla om
 mitt barnskap hos Gud, utan är

II. Fast i tron. Och min tro är icke stum, utan jag talar med
 Gud, såsom med min bästa och käraste wän, suckar til honom,
 flagar för honom, beder honom. Min tro är ej heller ensam
 eller ogrundad. Hon har Iesum i armarna, såsom Simeon;
 är grundad på detta hälleberget och kommer således i Iesu
 namn. Tron understöddes af sådana pelare, som ingen Simson,
 icke Satan siels, om han wel wore aldrig så stark, kan kultrif-
 wa. Thet är: Guds förbarmande wilje, obegripeliga makt,
 och vryggeliga sanning. Låt så döden komma, then tienaren
 Luc. 14:23. nödgår mig at komma til Watewarden. Si, jag kommer,
 Ps. 40: 9. din wilja, min Gud, gör jag gerna. Hwar skulle jag må
 bättre, än hema hos min Fader. Mitt barnskap hos Gud för-
 drifwer dödsens bitterhet; wid thes ankomst ropar jag, såsom
 Elisa wid Elie himmelsfärd: Min fader, min fader, Israels
 2 Kon. 3. wagn och hans resenärer. Gud är min Fader, döden min
 2: 12. wagn, Anglarna mine resenärer, som föra min själ i Abra-
 Luc. 16:22. hams stöt. Tron winner så sin ändalyckt, som är själens
 1 Pet. 1:9. salighet.

Wid thetta tillfället, at Kyrkioherdens Årewürdige och Höga
 walläre

wällårde Herr Haqvia Åstrands Ålfeliga Mafa, Åreborna och
 Dygddiga Fru Brita Echman, skal af oss i sin hwilo kammar in-
 föras, sedan theß sälla siäl redan kommit til Gud, och fådt alt
 hwad han henne lofwat, har jag welat med thenna Versen bör-
 ja och bereda wår andact til Guds heliga ords vidare åhörän-
 de; hålst som wår saligen döda haft thenna versen ganska fiär,
 och på sin tunga, både i lif och död, och råcckt låta then brukas,
 såsom sin Lik-Text, fast hon sedermera war nögdare at gå til
 sielfwa Kiällan, och hämta the liffens ord, som hon både trösta-
 de sig sielf med, och wille them sorgbundnom lämna til lisa i
 theras ångstan. Hwilka wi nu genast få höra. Ingalunda
 har hon såfångt brukat denna versen: Så kommer jag etc. utan
 såsom hon med thetta sitt symbolo har nalkats Gudi; så har
 han ock nalkats henne. Hon har kommit til Gud hwar dag
 och stund, som et barn til sin Fader med hiertelig förtröstan
 och wisshet i sinnet om hiely och bönhörelsen. Jesu, såsom
 then gode Herden, som låtit sitt lif för henne, har kommit til
 henne i dödsstunden, tunnit henne, lagt henne på sina arlar
 med glädie, och kommit hem i sitt hus. Hon har i fast tro
 sagt: tu, min Gud, gör, hwad tu mig lofwat har. Je-
 sus har hållit sin loswen: jag skal komma och taga Eder til
 mig, at hwar jag är, ther stolen J ock wara.

Jac. 4: 8.

Luc. 15: 5-6.

Joh: 14: 3.

J, som förjen och klagan jämmerligen öfwer Eder säta Ma-
 fas, hulda Moders och trogna Wäns alt för hastiga bortgång,
 warer elände, förjer och gråter. J giören thetta omante; men
 beränken, at hon wål warit Eder fiär, men ännu fiärare har
 hon warit och är i och för sinom Gudi. Eder war hon gifwen
 såsom ett lån. Men hon war Guds egendom, såsom alle tro-
 gne äro Chrifli. Thersföre kunde han ju med råtta fordra sitt,
 når honom behagade. War hon Eder Mafa, Moder och Wän,
 så war hon ock Guds barn, och skulle thersföre komma til sin
 Fader. Man skal öfwergifwa Fader och Moder och blifwa
 när sin hustru. Men Man och Barn, wänner och alt skal öf-
 wergifwas, at man må blifwa när sin siäla-brudgumme Je-
 sum. Så gläder Eder i Herranom, såsom bedröfwade och
 dock alcid glade. Eder sorg är stor, saknaden beklagelig, men
 den J förjen, har ewig glädie, den J saknen, har ingen sak-
 nad,

Jac. 4: 9.

1. Cor. 3: 23.

1 Mos. 2: 24.

2 Cor. 6: 10.

Ps. 73:25. nåd, ty hon hafwer Herren, och frågar effter himmel och
 Job. 14:1. jord intet. Eder hierta ware icke bedröfwadt. Tron I på
 Gud, at han är Eder Fader, så anammen, såsom fromme
 barn också denna agan btas Eder Faders hand. Herren gif-
 we Eder och oss allom nåd at bibehålla vårt barnskap hos Gud,
 som Jesus oss förwärfwat, Bönens anda styrke vår tro, och
 giöre oss slitiga i bönen, hålst när döden kommer, at wi så kunn-
 ne bruka vår andragne vers såsom en seger-sång: Så kommer
 jag, min Gud etc. Fader vår etc.

Texten.

Som wederbörande föreskrifwit, har oss Guds Ande genom
 Propheten Esaïam beskriuwit i 57 Cap. 2 versen.

The som redeliga för sig wandrat haf-
 wa, komma til frid och hwilas uti
 deras kamrar.

Helige Fader helga oss i tine sanning, titt tal är
 sanning.

Ingången.

Ebr. 4: 9. **G**uds folke står en rolighet tillbaka. En Sabbath's
 hwila ifrå allt sit arbete. Ingen har hwila, utan
 Guds folke. Thet är Guds folke, som tienar sin Gud,
 arbetar på hans ära, och skaffar tillika med fruck-
 Phil. 2:12. tan och bafwan, at thet må salige warda, thet bygger icke på
 något annat Babel, än Guds ära, och swettas endast thesfore,
 Luc. 14:15. at thet må kunna en gång äta bröd i Guds rike. Thetta folket
 skal icke vara i oro til ewig tid; thet skal icke altid vara i Egnpten,
 ei heller i öknen, utan thet skal oc komma i sitt Canaan, och
 få der hus, som the icke bygt, åkrar och wingårdar, som the
 icke sådt och planterat, brunnar, som the icke gräfwet. Thets
 Matt. 20: ta folket skal icke altid draga dagsens tunga och beta i win-
 12, 8. gården, utan också niuta en ljuflig afton. Guds folke står en
 rolighet tillbaka. Gudi ske lof för thet ro wi finne i Jesu skr
 för

för våra arbetande och betungade själar. Men ännu står en till-
 baka. Then som ingången är vet hans rolighet, han haf-
 wer och fått hvilat af sin wärk, såsom Gud af sin. Gud
 skapade intet mera, wi kämpa icke mera; ty wi hafwe ingen fi-
 enda; wi wandra icke mera, ty wi äre hemma; wi tro icke me-
 ra, ty wi få se, wi söka intet mera, ty wi hafwe funnit then
 wår själ Kiär hafwer. Guds folk har också en krop, som wa-
 rit andans Tempel; Iemar, som varit råtfärdighetens wapp,
 på jorden har ingen rolighet wankat, så skal then fås i jorden,
 och när hon förgås, skal then nya jorden och himmelen skaffa
 then bästa roligheten och Sabbathshwilan. Allt kset skal kom-
 ma then ena månaden effter then andra, och then ena Sabbath-
 den effter then andra til at tilbedia för mig, säger Herren.
 Thenna samma sauningen intygat wår Text, i anledning af
 hwitken wi i kort enfallighet och Herrens fructtan betrachte

Matth. 1. 11.
28. 29.

Ebr. 4. 10.

Hög. Wis.
3: 4.

Es. 66: 23.

Roligheten, som Guds folke står tillbaka,

hwarwid anses

Betraktel-
sen.

1. Folket. 2. Roligheten.

Herre wår Gud, war icke långt ifrån oss, skynda dig til at giö-
 ra oss bistånd, Herre wår hielp!

Ufhandlingen.

Att vara Romersk Borgare, war fordom icke en rin-
 ga sak, han hade stora förmoner; men allt war när-
 warande, han hade allt liksom i händerna, eller hän-
 der emellan, men ingen ting i wäntan. Att vara
 bland Guds folk är säkert tusende gånger mera, fast thet fol-
 ket har mera i hoppet, än för ögonen, och bland thes förmo-
 ner är then sällaste och störste then sidste och tilkommande, nem-
 ligen: Roligheten, som Guds folke står tillbaka. Hwarwid
 wi effter löfte anse

1. Folket. Texten beskrifwer oss thetta folket såsom wan-
 dringsmän, och såsom rebelige wandringsmän, the som rebe-
 liga för sig wandrat hafwa, wi släppe icke heller thetta folket
 ut ögnasiktet, utan närmare öfwerwäge theas

(a) Wandring. Versen, som går för Texten talar om
 heliga och råtfärdiga män, sådana äro Guds folk, helga män-
 na

- Eph. 2: 19. na Medborgare, och Guds husfolk. Then som skal wandra, måste ju vara lefwande. Christi rättfärdighet gifwer oss lif.
- hab. 2: 4. Then rättfärdige lefwet af sine tro. Iron fattar Christum och hans rättfärdighet, så at jag lefwet i Guds Sons tro, then
- Gal. 2: 20. mig älskat hafwer och gifwit sig sielf vt för mig, och då
- Rom. 6: 4. wandrar jag i et nytt lefwet. Then som skal wandra, måste styrkas med något, at han icke försmäktar. Helgelsens nåd, som then helige ande, hwilken rikeliga öfwer oss utguten warder, meddelar, styrker oss på thenna wandringen. Således kunne wi icke sielfwe göra oss til sådana wandringsmän, utan thet är Herren, som oss rättfärdigar, andan, som oss helgar. Gör nimmer, at Herren är Gud, han hafwer giordt oss, och
- Ps. 100: 3. icke wi sielfwe til sitt folk. Men när wi också wunnit thenna nåden, We! oss, om wi icke wandre.
- Hwad är hela vår lefnad annat, än en wandring från waggan til grafwen, från thet ena moder-lifwet til thet andra; från then modren, som födt oss fram til werlden, til jorden, som är allas vår moder, och gömmer oss i sitt sköte. The rike äka eller rida genom werlden, när de fattige gå eller krypa fram, och bägge fullborda wandringen. The förre hafwa mycket af föra med sig, the senare gå ledige. The förre gå bort, såsom en skugge, och göra sig mycket onyttig oro; the samtliga till
- Ps. 39: 7. hupa, och weta icke, ho thet få skal. The senare beta fattige, men them fattas intet, fast the hafwa intet, när the äro nöjde och hålla sig til then rika Guden. The fattige befälla
- 10: 14. thet tig, tu äst de faderlösas hielpare. Under thenna wandringen måste en vara then haltas fot, then blindas öga. En annar kan knäp sköta sig sielf, mindre, at han skulle taga
- 1 Mos. 2: 4: 9. vara på sin broder.
- Hela vår Christendom är en wandring, wi wandre från werlden til himmelen; från mörkret til liuset; från Babel til Jerusalem, thet ofwan til är; från oss sielfwa til Gud; från Ebal til Grism; från Sinai til Golgatha, från Golgatha til Thabor. Genom bättring och omwändelse til nya födelse och rättfärdiggörelse, sedermera wandre wi i helgelse och förnyelse, med tolamod uti goda gierningar fare effec ett ewigt
- Rom. 2: 7. lif; Ett syster vår wandring. Smedlertid gam wi ifrån then

9
☉ ☽
then ena Klarheten til then andra, såsom af HERRans 2 Cor. 3: 18.
anda.

Guds folk hafwer en wandring för sig, som är theras kallelse. Hwarutinuan the dageligen wandra, therom Församlingen sjunger:

Sjung läs och gack på HERRans vägar
Och gör tin kallelse med flit etc.

N:o 288:
7.

Til arbete födes menniskan såsom voglen til at flyga. Hwarjo och ene menniskio är arbete pålagte effter hennes mått. Ther före är rätta lifwet wara flitig. En lefwer mera i ett år, än en annar i tio. Then late sofwer spwalltrar och swärmar bort $\frac{1}{2}$ af dagen, och kan se hela dagen. Then som icke arbetar, är lika kattande med en död, och såsom han icke wore til, war waken, och vträtta tit ämbete redeliga. Gialen har ju kallelse, wi äre kallade til helgelse, och icke til orenlighet: Så låtom os wandra och fara effter helgelsen, utan hwilken ingen får se HERRan, kämpande mot synden, alt in til blods, sigdrom os rena af all förtets och andans besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds rådhoga. Thetta folket wandrar redeliga, hwilket är then andra theras egenkap

2 Tim. 4: 5.
1 Thess. 4: 7.

2 Tim. 4: 5.

1 Thess. 4: 7.

Ebr. 12: 4, 14.

2 Cor. 7: 1.

(B) Redlighet. The som redeliga för sig wandrat hafwa, somlige Uttolkare hafwa öfversatt thetta ordet: redeliga, wandra för honom, nemliga för HERRan. Meningen blir wäl ändock denlamme; ty then som wandrar för HERRanom, han wandrar redeliga eller rätte fram. Redeliga wandringsmän skola gå rätte framåt, thet är också Salomos förmaning: låt tin ögon se rätte fram för sig, och tin ögnalock se rätte fram för mig. Then som wil wandra och komma tit han årnat, må se ju hållat rät fram. Israels barn gingo i öfken många krok, vägar innan the kommo fram til Canaan. Men sannerligen kommer then aldrig til Himmla-Canaan, som icke wandrar redeliga eller rätte fram, och thet så,

Eccl. 46: 9.

Ordspr. 4: 25.

A. At han icke wiker, hwarfen til höger eller vänster; hwarfen diefwulens list eller wäld, werldenes söta eller swära ord, smicker eller krug, lycka eller twång i werldene, drage en redlig wandringsman å sned, utan han står, såsom en järnpelare och en kopparmur i hela landens, och ei som en rö, som drifs
Jer. 1: 18
hit

Matth. 11:7. hit och tit af wärdet. Så wandrade Joseph redeliga och rätt fram, steg hållre i fångellet med obefläktadt samwete, än han wille stiga i Potiphars fång och dräpa zue sialar på en gång och giöra Christi lemningar til föko-lemningar. Sådant wandringsman war Job, när han kunde säga om sig: In til thes min ånde kommer, skal jag icke wita ifrå mine fromhet. Skal jag söja ja honom i hans redeliga wandring, måste jag

B. följa Guds ords föreskrift, the som effter thema regio Gal. 6:16. wandra, öfwer them ware frid och barmhertighet. Guds ord förer mig rätt fram til målet, som är Guds ära och min salighet. Om mitt uppsåt wore aldrig så godt, at ära Gud, och jag äraw honom på annat sätt, än Guds ord föreskrifwer, så Matth. 15:9. wandrar jag Gud, och tienar honom såfånge. Will jag blifwa salig, btom then i ordet öppenbarade ordningen, så seglar jag btan compass, lider skepsbrott på min tro, och kommer aldrig til himla-hammen. Så skole wi icke mer wars barn

der, genom menniskiors skaltheet och ifundighet, med hwilka Eph. 4:14. the falla til, at the måge bedraga öf.

C. Jag får icke tid mer än söta mitt egit, och blandar mig icke i fremmande saker, om jag skal wandra redeliga. Them wandringsmannen, som bror sig om alla och alt hwad honom möter, han kommer icke långt, tittar han nu in i krogen, nu följer afwägen, och will weta, hwart then förer, nu springer in i skogen, nu på bergen, han går många hunde-fiät, eller onyttiga steg, och är wärd både åtlöije och medömfkan. Nej hwad Gud sig befale, thet jag altid wara öppå, thet Eyr. 3:22. gagnar sig icke, at tu gapar effter thet sig icke befalt är. The bästa hushållare bli hemma, och fråga icke stort effter tilståndet i grannens hus. En Christen wandrar redeliga eller rätt fram, när han dömer sig sielf, och icke andra, när han bt Luc. 6:47. rifwer sitt egit öga, och ei ser grannet i sin broders öga.

D. List och bedrägeri har intet rum hos redelige wandringsmän. Gud hafwer giordt menniskiona rätta, men the sö Pred. 6:7. ka många konster. Har jag at giöra med Gud, måste jag wandra redeliga. Lofwer och håller thet 3. Erranomedom 30. Gud, alle I som omkring honom ären. Med menniskior 31. 7:6:12. må

måste jag göra thet samma. Mine läppar skola icke tala or
 rätt, och min tunga skal intet bedrägeri för händer haf.
 wa. Thet är Satans bärn, och hans folk, som tala orät,
 tänka och dikta falskt ord vten hertana, redlighet kan icke
 komma fram. Sådana fåns Gud icke wid, ty han sade: the
 äro ju miet folk, barn, som icke falskt äro. Tänk hwad mö:
 da then falske hafwer, han skal kröka sig, såsom en orm, och
 gå, såsom en orm på hälleberget, ingen skal märkia spår ef:
 ter honom; åter then som redeliga wandrar, gör vppenbarliga
 och eufalligt sin sak, i enfallighet och Guds renhet wandrar
 på werldene. En sådan wandringsman hafwer wäl också sina
 dryga beswär, men han öfvervinner them, han hafwer then
 gode andan, som förer honom på en jämn wäg. Han är ibland
 Guds folk, som står en rolighet tillbaka som är i wår betraktel:
 se andra delen.

Job. 27: 4.
 Ef. 59: 13.
 14.
 63: 8.
 Dids. 30:
 19.
 2 Cor. 1:
 12.

II. Roligheten. Texten säger: The komma til frid och
 hwilas i theras kamrar, och föreställer således 2ne stycken:

(a) Hwarutinman thema roligheten består? i

A. Frid och hwila, the komma til frid, närmare efter an:
 dans eget språk: ingå i frid, ordasättet kommer öfwerens med
 Jesu ord om then trogne tienaren: Gack in i din HERAs
 glädje. The skola hafwa mina fullkomliga glädje i sig.
 Så skal också thet trogua folket hafwa Jesu fullkomliga frid i
 sig, the skola gå in i thesamma, såsom fisken i watnet, voglen
 i lusten; the komma då i sitt element.

Matth. 25:
 21.
 Joh. 17: 3.

Stälen kommer til frid, hon har sådt eilförens smakat förste
 lingen af sin Fridförstes Jesu förwärfwade frids frukter, så
 som Jesus sade til sina lärjungar: Friden låter jag Eder,
 min frid gifwer jag Eder. Men då får hon hela skörden.
 Några droppar af Jesu frid hafwa henne tillfallit, hwarmed
 hon dock icke blifwit måttad. Men då blifwer Jesu frid hennes
 himmelska wällust, hwarmed hon skänkes, såsom med enom
 ström.

Ps. 36: 9.

Kroppen får också frid, bronnen få frid för bannor och Guds
 uannus misshand: ther hafwa fångar frid med androm och
 höra icke trugarens röst. Ogonen slippa at se en fåfång, arg
 och slattjesfull werld, som med sina onda gierningar plågar

Job. 3: 18.

the rättfärdiga dageliga, hvilka bo ibland them och mä
 2 Pet. 2:8. ste sådana se och höra. Alle önska frid; the må wäl; ty hon
 förer så mycket godt med sig, som kriget förer och föder ond
 af sig. Men ingen tunga kan uttala thenna fridens goda. Guds
 frid öfvergår alle förstånd, förwarar hierta och sinne i
 Phil. 4:7. Christo Jesu. Huru mycket mera och större är thenne friden,
 som wankar i then sälla roligheten, och Guds folke står tillbaka,
 hon tillförer och skaffar mera godt, än wi ens tänka kunde.

B. Hwila har också thenna roligheten, the hwilas i sina kam-
 rar. Siälen hwilar ifrån allt synda-arbete. I helgellen hwil-
 lar också siälen ifrån köttens gjerningar, hon dödar sina lemmar
 Col. 3:5 som äro på jordene. Men the awickna wid igen, och måste
 dageligen then gamla menniskan försåstas, och thet fordrar
 uträkta händer til himmelen, wakande ögon, och ett tappert
 hierta. Men then, som döder är, han är rättfärdigad ifrån
 Rom. 6:7 syndene. Siälen hwilar ifrån all frestelse och anfaktning. Här
 tycks rättfärdighets solen Jesus stundom wara försmädd för
 siälen. Men tin sol skal icke mer nedergå, eller tin måne
 Es. 60:20 tappa sitt sken. Thetta lärer i ewiga hwilan blifwa upfylldt.
 Då behöfwer siälen icke mera brottas med Gud, behöfwer icke
 någon hederswälfes wagn, at giöras utkorad uti. The som stå
 för lambet, äro klädde i sid hwit kläder och palmer i thes
 räs händer. The resande eller beställsamma hafwa korta kläder
 eller med gördel binda wy them. I hwilan, som Guds folk
 winna, när resan och arbetet är alt, wanka sida kläder, an-
 dans swärd behöfs icke mera, thesfore hafwa the palmer i hän-
 derna, såsom segerwinnare öfwer Satan, sorg, synd, ja ett
 hel werld.

Kroppen får hwila, ögonen hwila från tårar; foten från
 fall och mycket swår wandring; händerna från mödo och arbe-
 te; hufvud och hierta från bekymmer och omsorg. En vilseten
 kropp, utnötd och bräckliga lemmar behöfwa wäl hwila. Jesu-
 ren warder dig ro gifwande ifrån tin jämmer och waders
 mödo, och ifrån then hårda eraldom, som du wer warit haf-
 Ef. 14:3 wer. Effter många regnskurar, mycket storm, köld och omvä-
 der lærer thet smaka wäl at få hwila för wandringsmannen,
 för skepparen at komma i hamn, för färet at släppas in i färd-
 huset.

huset, för hwar och en trogen christen at komma til Guds folks
rolighet, frid och hwila.

Utom then allmänna mödan, som allom träffar, at war es
ländes tid är liten och ond, wårt lif, så thet bäst warit haf-
wer, så hatwer thet möda och arbete warit; Så har hwar ps. 90:10.
och en sin sybla och arbete, thet han dageligen skal sköta, och
gå som en ore under oket och för plogen. Huru wäl och godt
blifwer thet för honom, när han spännes yr oket och från plo-
gen, och får fara i frid, såsom Simeon? Ambets-män liknas
wid naglar inslagne i et fast runn. Ju större nagla, ju swä-
rare börda hänger man på honom. Liten börda blifwer också på
lång wäg tung. Naëmi sade til Ruth: jag wil komma tig til
ro, så at tu skal må wäl. Thet war en wacker ro: Ruth
skulle bli Boas hustru, så ett drygt hushåll at förestå, hwilket
hade mera oro, än ro, med sig. Men Gud låter oss komma
til ro, så at wi må wäl både til kropp och själ. En dräng å-
skundar stuggan och en dagakarl, at hans arbete må wa-
ra etc. så må wäl längtan hos oss finnas effter hwila, then wi
wäl finne i sinom tid och på sitt rätta ställe. Thet äfwen Tex-
ten beskriwer.

(C) Swarest thenna roligheten fins. Uti thetas kam-
rar. Såsom menniskan består af 2ne delar, kropp och själ, så
har också Guds folk 2ne kamrar, hwarest fins rolighet,

A. Grafwen är en kammar för kroppen. Thet måste ta
wara en förmön at niuta en christelig och sitt stånd anständig
begrafning. Then Guden, som sörgde för oss i affelsen, ysta-
de oss som ost och tillagade våra ben, har också omsorg om vä-
ra torra ben, at the komma i grafwen, och icke af hundar bore-
släpas, at våra kroppar icke af himlens foglar eller af diuren
på jordens upåne warda, som räfnas bland fyrabanda plågor, Jer. 15:3.
Hwarmed Herren hotade sig skola hemsöka. Then resande är
glad om qvällen, när thet slaggar och blås kallt, at komma in
i en god kammar. Långt bättre kammar är grafwen, wi sofwe
gierna i en kammar, och stånge om oss, döden är en sömn, graf-
men vår kammar, Gud stånge dörren. Ther står wäl: gack
bort mitt folk uti en kammar och slut dörens igen effter
sig. Men om icke Gud gjordet, aldrig kunne wi sielfwe gid-
E. 26:20.

I Mos. 2.
7: 16.

rat. Then nåden bewiste Gud Noach i arken: Herren låt i gen effter honom. Thet war Guds försyn, som så bewarade arken och alt hwad theruti war, at icke en droppe watten skulle komma in til någon flöda, icke en wäder-pust bry och hindra; Samma nåd wänte wi för våra kroppar i ertas griffter och hwiilo-kamrar. Si, så wårdar Gud wårt stofft.

Angelägna saker, skatter och penningar förwaras i kamrar, så äro våra kroppar, som i tiden warit then Tre-Snitte Gudens boning, dyra skatter i Guds ögon, grafwen är Guds stattekammar, som på någon tid förwarar våra kroppar, grafwen är en Låne-banque, som när upståndelsen kommer, gier sitt Capital med härligt interesse igen. Thes warder såde i 1 Cor. 15: 43. sköplighet, och skal upstå i härlighet, thet warder såde i Ps. 19: 6. en brudgumme wtu sinom kammar. Wår förklarade lekamen blir, såsom en sol, som går wtu sinom kammar, grafwen. I upståndelsen skola the rättfärdige skina som solen i sins Faders rike. Så kommer kroppen i samma kammar, som stalen strax i dödsstunden intaget

B. Himmelen. Then trogna stalen hade 5 kamrar i Jesu sår, så länge hon wandrade här i Naderiket. I härlighets riket, i himmelske Fadrens hus äre många boningar. Hög. w. 1: 4. Konungen förde mig in wti sin kammar. Then kammaren blifwer för Guds folk

(a) En lius kammar, är grafwen camera obscura, en mörk kammar, som thet heter i Psalmen: Mite hus är mörkt, min N. 402. 1. säng är trång. Ar himmelen wist lius. Thet bor liusens Jac 1: 17. sader, Christus thet samma liuset. Liusens änglar, thet sines Joh. 1: 9. Guds underliga lius. Thet blifwer så liust för oss, at många saker och Tros-Artiklar blifwa oss solklara, som nu ligga liksom under täckelset, fast också några hemligheter blifwa oss obegripeliga, ty wi blifwe aldrig allwetande; i thet liuset 1 Tim. 6: 16. bor Gud, och thet är ett lius, thet ingen tilkomma kan.

(b) En glad kammar är också himmelen. Lius hafwer gerna fögnad med sig, liksom mörkret änglar. Himlens liusa kammar blifwer oss tillika en glad kammar. När brud och brudgumme ingå i brudkammaren, tror jag, at thet är glädje å färde. Thet nya

nya Jerusalem nederkom tillredt, såsom en prydd brud till sin man. I gästebod blifwer folket gierna lustigt. I himmeln blir ett fett gästebod af klart win, af fetto, af mærg, af win, ther ingen drägg vet är. Barnet har sitt bästa gästebod, sin glädie och himmel wid modrens spenar. Guds folk ligger icke längre och simmar i bättrings tårar, och med Synnerskan wår Jesu fötter, utan ligger som Johannes wid Jesu bröst sugar och warder mätt af hans hugswalelses bröst. Tårarna äro astorkade af ögonen, så at ther blifwer allenast glädie-tårar, om ther skola blifwa någre. Herrans bönningar äro lustige. Then ene Matan then ene Wannen, får råka med glädie then andra Matan och Wannen, som han låtit fara med sorg. Bruden beskrifwer nog både himmelen, såsom en glad kammar, och sielfwa ämnet til glädien, när hon sagt: Konungen förde mig in vet sin kammar, wi frögde oss och äre glade öfwer sig.

Hög. w. 12.

4.

Lärdomen.

En redelig wandring är prof på en rätt christendom. Läre wi, efter wår tanka och inbilning, rättfärdige och hafwe lif i Christo, samt äre helgade af andan; Och oss fattas likwäl en sådan wandring: Så fattas också lif i Christo, och wi hafwe utslätt andan. Then som leswer, såsom ett swim i orenlighet och allenast giöder sig; then som leswer af rof och blod, såsom ett Lenon; then som far fram med list, såsom en Råf, hwar är hans redeliga wandring? Han är, såsom Paulus talar om Enkian, som leswer i wällust, leswande död. 1 Tim. 5: 6.

En redelig wandring är wårt högsta beröm, alle få effter ett ewigt och ödödligt namn, men fela offra om rätta wägen och medlet at komma til ändemålet. Gudsfructan och redlighet äro rätta wägen och medlet: Then rättfärdige skal aldrig förgåten warda, hans äminnelse blifwer i wälsignelse, men then ogudaktigas namn skal förgås. Fast och then, som redeliga wandrar, wore, såsom en föraktad lampa i the stoltas ögon, så må han dock heta och är landsens lius, ty mitt ibland the wanartiga och wrånga släktet lysar han såsom lius i werldene. All tinnelig härlighet, lärdom, rikdom och sticket är lif en lilja, som i dag står och i morgon fastas

Ordspr. 10: 7.

10: 7.

Phil. 2: 15.

fastas i vgnen. Men redlighet warar långst. Hiskia krona och scepter war allenast en tung börda, en plåga ja at råfna såsom et starn mot hans redeliga wandring. Then tröstade honom, när han war i dödsens kläfftar. Tånek dock, säger han, *3. Erre*. huru jag för dig wandrat hafwer vti sanning med fullkomliga hierta, och hafwer giordt hwad dig hafwer tåkt warit. Ett eländigt Epitaphium har Guds ande vprättat öfwer Joram: han wandrade si, at thet icke mycket dogde. Thet war ingen ting mindre, än kungeligt. Thet war ingen redelig wandring.

Es. 38: 3.
2. i Chron. 21: 20.

Döden är wiß, redelige wandringsmän hinna til målet. Intet kan frälsta menniskan från then timmeliga döden. Så tänk tå litet på döden, innan han kommer. Helige Mån war da borttrycke, står i Verfen för war Text. Domen börjar på Guds hus, men han stadnar icke thet. Hwad om tu borttryckes mitt i tina blodiga synder, i titt skrymteri och oomwända tilstånd. Tu riswer omkull tina lador och bregger större, tu därre, i thenna natt skal man kalla tina siäl ifrå dig, ho skal tå få thet tu tilreds hafwer.

Luc. 12: 18. f.

Warningen :

WE icke försumma wandringen, ty annors winnes aldrig målet. Grafwen och himmelen är wårt mål. Rog komme wi til grafwen. Wi gå såsom passageren på skeppet, han sofwer och roar sig, märker icke at skeppet går, han kommer dock fram, ja thet går ibland så fort, som wi fluge bort. Men sannerligen thet går icke så fort at komma in i himmelen. Then kammaren står icke öpen för lat-hundar, som ei bemöda sig om en redlig wandring, vean för åro hundar. Paulus förmanar: Wakter Eder för the hundar. Altkom of, at wi icke komme i thetas tal och hoy. Jag står såfång på torget hela dagen, jag wäntar ändock dagspenning, thet går aldrig ihop.

Opp. 22: 15.
Phil. 3: 2.

U) Ut icke utwälja en wandring, som förer of långt ifrån målet: Mången årnar sig til frids-husen i himmelen och wandrar lifwål Cains blodiga wäg, aldrig kommer han til frid eller fridsens

jens Gud, utan stadnar hos mandräparen satan. Somlige fråga icke effter frid och hwila, then hafwa the sunnit i Deltia och bry sig ei om Abrahams sköte. The blifwa borta, såsom Forpen; icke en tanka, icke en enda suck låta the flyga til him- 1 Mos. 8: 7.
 melen och himlens Gud, at han wille anamma theas siäl så som Noach dufwan. Sådane äro ei värde at vara ägare til en siäl. The äro, såsom Isaschar sinnade: Han såg rolighetena, at hon är god och landet, at thet är lustigt, och böjde sina hårdar til at bära, och är worden en skattekyl- 1 Mos. 49: 15.
 lig tienare. Werld och wällust förtiusar och giör them til satans trålar.

Y) At icke för bittida fråga effter frid och hwilan, somlige wilja strart hafwa henne; fast the knapt wandrat ett eller annat steg, wilja the genast vara framme wid målet. The wilja genast dö, fast the gansta litet, och kan ske, icke thet ringaste vuder sin lefnad vträttat til Guds äro, eller förwärfwat något med, eller wunnit på sitt ombetrodda pund. The likna mången; som hela dagen sutit för speglen och spel-bordet, eller wid glaset och med pipan, och siunger dock om afftonen:

Dagsbördan nu så klämmer etc. No 375: 5.

En sådan Christen, som inbillar sig frid och hwila uti grafwen och himmelen, som en hungrig drömmar at han äter, men då han vpwakar, så är hans siäl ännu tom, och så som en törstig drömmar, at han dricker; men när han vpwakar, är han maktlös och törstig: altså skal och han vara. Es. 29: 8.

Trösten.

Så frid kommer, en hwila nalkas. Then äge wi så säkert, som hade wi then redan händer emellan. Wi äre redan salige i hoppet. Wi hwile redan, såsom Jacob med stenen under hufwudet, jag menar på hörnestenen Kristus. Men wi så och wänte en härligare, då thet skal beta: Lofwade ware Herren, som sino folke Israel ro gifwits hafwer, såsom han sagt hafwer, icke ett år förfallit af hans goda ord. 1 Kon. 8: 16.

Döden är försträckelig, men thet är allenast för barn. Bar

Barnen vilja icke gierna sofwa, utan thet frindom sker med
 tårar och twång. Fullkomlige män i Christo taga mot döden
 med frimodighet och glädje och trösta sig dageligen wid thes alt
 närmare annalkande, the wänta ingen frid och hwila förr.
 Job. 5: 24. Edå först skola the förnimma, at thetas hydda hafwer frid,
 när the i älderdomen komma til grafwena och såsom en hwe-
 26. Pårfwie införde warda i rättom tid.

En redlig wandring är icke såfång, then föder af sig ett
 godt samwet, och thetta är bästa örnegottet, när wi bortsomne
 i dödenom. Swad är en skrymtares hopp, och Gud rycker
 dock hans själ bort, menar tu at Gud skal höra hans röst,
 27: 8; 9. när ängest kommer honom uppå. Then, som kan säga ef-
 6. ter Job: Nitte samwete, gnagar mig icke för alla mina lifs-
 dagar, kan med glädje sluta sine dagar, och H. Erren skal
 Ps. 41: 4. wedersqwicka honom på hans sote-sång.

Tillämpningen.

Het behöfs icke at lånot bort söka effter exempel på thet,
 som korteligen sagt är. För ögonen och på hären står
 en död lekamen, men ett lefwande exempel på en reder-
 lig wandringsman, som lyckeligen hemkommit til frid och hwi-
 la. Frågar man henne, som folcket Jonam: af hwad folk
 Jon. 1: 8. ästu? Icke swarar hennes tosta mun och stela tunga; men
 hennes gierningar och lefwerne swara: Hon är af Guds rät-
 ta folk. Hennes redeliga wandring inthgar, at hon ägt lif
 i Christo, ty annors hade hon aldrig hunnit så långt i sin
 Christendom. Thetta lifwet har varit fördolde med Christo
 Col. 3: 3. i Gudi, dock såsom solen tittar fram med sina strålar, har
 thet med många Abdaus fructer framlyst. Guds ord har
 lyst hennes fötter, frögdad hennes hierta. Och thesfore låt
 Ps. 119. också H. Erren hennes gång wis vara i sino orde, och lät
 133. ingen orätt öfwer henne råda. Hon wandrade redeliga, så
 at hennes själ icke delade sin kärlek at Gud och werlden; u-
 tan Jesu kärlek, såsom then rätte Brudgummens war utgu-
 ten i hennes hierta genom then Heliga Anda. Hon wandrade
 redeliga, så at hon tackade Gud för then goda dagen och lifså
 för then vnda. Hon riente sin Gud i stillhet, utan fröt och
 frym-

frymtan, at han wiserliga kiände henne bland sina. Hon
 wandrade redeliga med och in för Gud, så wisade hon och thet
 samma mot menniskior. Hennes ja war ja, hon lefde så, at
 falskhet och skuld wore hennes argaste fiender, och hennes språk
 war samma, som Davids: fromhet och rätthet beware mig. Ps. 25: 21.
 Hon wandrade redeliga, så at hon oskyldigt, som myran sam-
 lade sin föda, och wälsignelse, som Gud förkännte, förestod
 hon, som en god skaffare, at hon war tienstackrig med the
 gåfwoor, som hon såde. Hon wandrade redeliga med sin Man
 och barn, så at hon warit honom en hiertans kär och dygdig
 maka, then en huld moder, en Abigael, en prydnad och en
 sol i sitt hus. Stens dottrars högmöd och ståt, wore långt från
 henne, utan en dygdig sachtmodighet, en förnuftig stillhet,
 en försigtig hidsäktighet, en iuslig alswarsambhet war hennes
 frud, at man kan räksa henne bland the qwinnoor, som efter Sa-
 rachs reglor skattas för en Guds gåfwa. Hon wandrade re-
 deliga dock icke utan nöds och beswär, så at hon wäl wäntade
 effter frid och hwila; såsom hon war ibland Guds folk, så fick
 hon och roligheten, som Guds folk står tillbaka. Hennes sid-
 sta arbets weka war then swäraste, och jämt höll hon weckan
 ut, och hennes ewiga Sabbath gick in. Hennes själ kom til
 frid. Hennes kropp står färdig, at gå in i sin hwilokammur.
 O! sälla själ, som hwilar i Jesu famn. Ingen plåga nå-
 kas dig, ty tu äst i Guds hand; tina trötta ben hwila, tu sof-
 war söt allenast natten öfwer til then glada Jesu dag up-
 dagas, så tu skal upwakna til eet ewigt lif. På dig är war
 Text upfyld, tu har redeliga wandrat, tu har kommit til frid
 och hwilas i din kammur.

1. Pet. 4: 10.

Esa. 3:

Eph. 26: 17

Dan. 12: 2.

Säg. Wis. 3: 5.

I förjande, jag beswär Eder, at j icke med Edra tårar
 och många suckar och klagan uproäcken Edra kärro, eller oma-
 ten henne. I hastwen förlorat thet allräkäraste, ja Edor en-
 da jordiska sågnad, men allenast yr Edor åsyn, på thet sättet
 har återmannen förlorat såden, när han fört henne in i ladan,
 ty han ser henne ei mer på åkren. Saul saknade David i sies-
 rum och sade til Jonathan: hwi är icke Nai son kommen
 til bords, hwarken i går eller i dag, swarade Jonathan:
 han bad mig, at han skulle gå til Bethlehem, och sade:

Låt mig gå, ty wår släkt skal offra i stadenom, och min
 1. Sam. broder hafwer sielf budit mig. I saknen en kide och sät Ma-
 20:27. ka och Moder i sitt rum, på armen och wid bordet; Men hon
 är allenast gången til thet himmelska Bethlehem at offra låp-
 parnas orar, ett ewigt lof- och tack- offer. Hennes broder
 Iesus har sielf budit henne. Pericles tröstrade the Athenien-
 ter, at then store Alexander tagit bort thetas frihet. The
 stora Guden har taget Eder Måka och Moder. Barn förtry-
 ta ju icke, om thet ena får gå til hwila en half stund för thet
 andra. Hwilken wet, huru snart Eder hwila må nalkas.
 Gud med ett rikt mått utgiute sin nåd kärlek och tröst uti E-
 dra hiertan, at wandra redeliga så at i icke med otalighet för-
 gripen Eder mot Eder nådige Gud, utan wörden med tolamod
 och tackfajelse Guds wilja, han skal wäl hielpa Eder och os
 alla, at tråka fram wader mödo, sorg och bekymmer til frid
 och hwila i grafwen och i himmelen. Emedlertid hielpa os bön-
 nens Ande wader wandringen troget och tråget sucka:

Så kommer jag min Gud, i Jesu namn rått glader,
 Och säger i fast tro, jag är turt barn, min Fader.

Jag beder, tror och wet, at tu min bön uptar,
 Tu wil, tu kan, tu gör hwad tu mig lofwat har.

At wi efter sluten wandring i friden och hwilan måge siunga:

Tu kommer jag, min Gud, och samnar Jesum glader,
 Jag finner ewig ro, som barn, hos dig, min Fader.

Jag smakar, ser tin nåd, at tu mitt lof uptar
 Tu wil, tu kan, tu gör mer än tu lofwat har.

A M E N.

100

PERSONALIA.

Surwähl dygden i sig self är af så ädel art och dyrbar natur, at hon hwarken tarfwar eller älskar något främmande pris och beröm, utan är någd med sitt eget goda samwege wittnesbörd; så tillåter likwäl icke the dygde älskandes tackfambhet emot Gud och sin nästa, annat, än thet bör then som här i werlden en dygdelig wandelfört hafwer, både under sin lefnad älskas och äras, jemwäl effter sin död med ett lofligt beröm ihogkommas, hwar medelst, jämte annat, the efterlefwande til särdeles exempel och effterdöme uti dygdens och ett ärbart lefwernes effterfölgd wärfeligen upwäcke warda. I anseende til sådant, kan man effter then både Christeliga, så wäl som gamla och priswårde pläged här i vårt kära Fädernesland icke underlåta, wid thenna wår Saliga Christendoms Syfters Wälåreborna och mycket dygdesbunna Matronans Hustru Erica Fehmans jordesfärd, Gudi til lof och hennes wälförtienta äminnelse, korteligen berätta om hennes härkomst, födelse, upfostring och wackra förda lefwernes, samt satiga afsked, them til tröst, som gierna hade önskat henne, om Gud så behagat, et längre lif, och nu hennes tidiga hädanfildnad ifrån thetta timmeliga wärldsgånget hierteligen beklaga. Men man måste begynna ifrån then tid, hon först iklädde sin dödelighet, thet är, ifrån hennes börd och födelse, hwilken effter then Högsse Gudens, allas wår Frälse Herres nådiga försyn och allwisa synrelse, har sig tilldragit: ähr effter wår Frälse Christi hugnerika födelse 1679 den 4. December, i Ellsby församling, Ödåra Wedbohörad och Småland, af ärliga och hederliga föräldrar. Fadren war Frälse Inspektoren Treborne och Wälbetrodde Peter Echman, Modren Gudsfröktiga och Dygdesamma Hustru Erica Hejer, hwilka hennes kära föräldrar, hafwa i anledning af sin plikt och skyldighet låtit henne igenom then Heliga Döpfelsen inympas uti thet sanna Winträdet Christo Jesu, hwarmedelst hon är worden en rätt telning i Gudz Kyrka och församling, samt medarwinge til ett ewigt lif. När hon war halft år gammal, blef hennes kära Fader igenom then timmeliga döden henne fräntagen, då Modren effter et års förlopp, flyttade til Trehörna församling, och så begaf sig uti annat Giffte med Arcndatoren Wälaktad Anders Gabrielson på Trehörna herregård, hos hwilka sina kära föräldrar hon sedan wistades någon tid, tills thes wid ärens tiltagande, hon kunde underwisas och läras i the dygder som henne anständige wara mände. I synnerhet underlåto hennes kära föräldrar ei så wäl med eget exempel, som och tienliga föreställningar at implanta uti henne en rättkäffens wördnad emot then Heliga Guden, som henne både naturligit och andeligt lif gifwit hafwer, samt en synghelse och sky för synden, genom hwilken menniskan i yselhet försättjes. När änteligen hos henne märktes en besynnerlig qwilket och böjelse, at lära hwad som förestältes; försände hennes kära föräldrar henne til Ekelsjö, at hos sin thet boende släkt komma til närmare underwisning, så wäl i sin Christendom, som andra nödiga och anständiga huspylor. Här effter kom hon i tiens hos Wälborne Fru Hwerstinnan Christina Ribbing på Wäl uti Yggastorpa församling och Småland, hwarest sedan hon någon tid varit, äfswadade Modren thenna sin kära och enda dotter närmare wid handen, och förmådde så mycket, at hon blef upptagen hos Salig Wälborna Fröken Christina Ribbing

på Erhördna, ther at underwisas uti allehanda hennes för anständiga sädger. Här wistades hon beständig i 8 års tid, til thes änteligen hon begaf sig i äktenkap med sin kära föräldrars samttycke på siet 33 ålders år den 19. October 1712 med sin nu i forgen efterlemnade kära Wan Årewördige och Högwärdige Herrern Herr Haquinius Åstrand, så för tiden warande Commisiter wid Wistby och Sörby församlingar: bodde ther tillsammans uti 21 års tid, under hwilken i d the afstade tillsammans 6 barn, af hwilka zue söner i lifwet äro, och sin kära Moders hastiga fränfälle hierteligen beklaga, the öfriga 4 bleiwo i the späda dagarna utur theenna öselheten borttagne. Wid theenna löstiga församlingen har hon nu wistats på thet 9 året, och å både ställen lærer alla rättfintna wara föränlätne gifwa henne thet witnessbörd, at hon warit en dygdig och Gudfruktig människia, som efter yttersta förmågo sin Christendoms plikt i allt tagit emot Gud, nästan och sig self. Emot sin Gud har hon warit ödmjuk, trogen och talsam, älskat hans Heliga ord af allt hierta, med andakt brukat the Hel. Sacramentene, med wärdnad ärfkat hans nåd, öfwat sig i bön och Gudaktighet enskytt och offenteligen. Sin plikt emot andra människior, har hon jämwal i bästa måttom sökt fullgjöra; Sin wänner, them Gud henne tilskyndat, har hon tilbörigen hedrat och med bestiedelighet bemödt, samt mot alla efter stånd och wärde sig behagelig bewisat. Sin kära Wan har hon hierteligen älskat, hedrat och tient; många hans ämbets beswär, samt andre wedewärdigheter med sin lufsigheit lifat och wedergætt, och aldrig wetandes marsamhet öpfödt; thetas förköfning i bokwet och the lärda wetenskapen med nycken sorgfällighet och öspard kostnad befördrat, samt thet som ännu mera är, thetas wälfärd i sina dageliga böner inneslutit, hwilket nu ökar thetas sorg så mycket mera; som the aldrig summit them utan wälsignelse ötgutne. Hennes gisimildhet emot the fattiga, behöfrer man så mycket mindre omröra, som sätuaden för mångom lærer föränlätne them thet at bewitna, at hon af the wälsignelse Gud henne bestört, af ett godt och gladt hierta rundeligen meddelet, hwilket tilfört henne ny wälsignelse af Gudi, som alla glada gisware älskar. Sin plikt emot sig self, har hon öck sökt i allt taga, så wäl at öfwerlefwerera sin själ som en täck brud uti sin Brudgummas och Frälsares Jesu samn, såsom öck at bibehålla et berödmwärt namn ibland andra människior på jorden; hwar af följer at hon warit sansfärdig, ypprigtig, wänlig och arbetsam; en sådan hustru som sitt hus med heder förestädt, och warit sina barn och tienstefolk til stadig eftersyn både i öd och gierningar. Hennes lefnad har för öfrit warit blandad med ätskällige framtheter, at hon öck blifwit delaktig af then egenkap som rätta Guds barn tilkommer, nemligen så bricka utaf försalken, som öck warit så blandad, at henne ei seltis styrka af högden honom ömots taga. Undteligen om afftonen den 21 Martii emottog hon then sista, som warade til hennes afidande ifrån all öselhet, så henne öfwerkom lifsom en rysning uti kroppen, fast ei swårare, än hon förmätte afbida then rätta tiden at gå til sängs. Om måndags morgon klagade hon sig öndt i alla lemmar, så at ehuruwäl hon gick öp och stälte sitt folk til sina systor, måste hon likwäl straxt intaga lägen, thet sedan hela wekan dag efter dag mera tilltog. Hon war förthenfull föränlätne gifwa sig sädig, och låta bespisa sig med HERRANS Högwärdiga Matward om Fredagen

Dagen eller den 26. Martii; Swar på sedan hon bestått om sitt hus och gjorde disposition om sin begrafsning, användes then öfriga tiden at tala med Gud i bönen, uttrände sig i följande försäkringar, säjandes: I Christi får jag somnar in etc. Så kommer jag min Gud etc. Ei kan mig döden och satans makt bedröfwa, min Jesus har them all sin kraft beröfadt etc. Swad hon emedertid med sina kära barn talade, war idel förmaningar at frukta sin Gud, och sig alt ondt; på thet them måtte wäl gå, och så wälfiguelse. Om söndags natten bad hon sin kära Man gå in och lägga sig samt then ena sonen, som äfwen inne war, hwilka, sedan the gådt uti en annan kamare, och yngesår en tima legat, kom bud och berättade thet målet nu begynte aftaga, hwar på Fadren, samt båda sönerna kommo in, och funno krafterna samt ande-dräkten alt mer och mer saknas til klockan 2 om morgonen, så hon sakmodeligen i HERranom asied, sedan hon här i werlden lefwat Sideligen och wäl uti 62 åhr, 3 Månader, 3 wekor och 3 dagar. HERren then Högssta, som genom thetta dödsfallet så hårt risat thes nu i sörger qwarlemaande kära Waka och barn, som icke nog kunna yttra sin hierteliga sorg öfwer ett så bedröfweligit tilfälle; han sände them rik tröst af högden, och gide theras hierta åter igen gladt af sin förnyade nåd, at the måtte honom prisa och lofwa i alla sina lifsdagar.

Saksåjelse.

SÄr saliga asdödas käre Man och Barn
 årkänna med all tilgifwenhet och ömhet,
 den heder och tienst som dem och deras döde wid
 detta tilfället af denna hedertwärda Församlingen
 wedersfaren är: önska kunna wisa hwarjom
 och enom, hålft wid gladare tilstånd sin
 Skyldighet igen.

En bedröfwad Herdes Klagan
 Öfwer Herdinnans bortgång,
 Uttrad
 Till the andra Herdarna.

Så länge hiorden betar
 På gröna ängen fetar,
 Och hwar går hem
 til sitt:

Så länge som jag finner
 Minn Wån ibland Herdinnor,
 Det gläder hiertat mitt.

Nu kommer jag til korta,
 Min sata Wån är borta,
 Jag Henne icke ser:
 Ej är hon ut på marken,
 Och hela blomster parken
 Af henne wet ej mer.

Jag uti fogen ropar,
 Ther höres stora hovar
 Med herdar som gå wall;
 Men intet kan jag finna
 Min trognaste Herdiinna,
 Ei hör jag Hennes skall.

Jag går till förra stället,
 Och tittar in i tidlet,
 Om hon ej giömt sig ther;
 Men ther hörs alla låta,
 Och Barnen ynkelig gråta
 Ut Modren dödder är.

Jag lägger mig at sáfwa,
 Mitt hierta spändt i kláfwa
 Min råmna i mitt bröst;

Jag sáfwer och jag waknar,
 Jag söker och jag saknar
 Min Wån och lufwa tröst.

Ei huru Fåren wänta,
 Sin Herde effterlängta
 Ut honom en gång se:
 The önska at få höra
 Then som theu skulle föra
 Och daglig föda ge.

Men jag än går och tänker
 Hur Doct sig nu länker,
 Och tycks ej dager si:
 Min Himmel är mig mulen,
 Min kropp är asdel's fulen,
 Thet wil ej bättre bli.

Ah! Himmel hwad är brutit
 Med'n tu så skarpt har skutit;
 Skall hiertat målet bli,
 Som förr har haft sitt nöje
 Och arbet' giordt med löje,
 Skal malört blandas i!

Hör Herdar hwad skall tyckas
 Om Eder så mislyckas,
 Hwad swaren i ther till?
 Hur' will' I hiorden föra,
 Och syblan troget giöra,
 När Himlen ej är miå?

Jag

Jag vti ängslan sitter
Och effter skuggan titter,
Försvunnen är min ro.
Ej är min väpn på jorden,
Hon följer ei mer hiorden;
Men sökt et stadigt bo.

Hon vti Himblen hvilat
Och hör ei väderilar,
Som vppå väggen slår.
Ej råds hon broms ell' mygga,
Ej heller odiur snygga,
Som steds' i fogen går.

Hon öfver bergen sitter
Och rörs ej af värt glitter
Men har ett bättre godt.
Hon hörer Englar siunga,
Har sielf en Engla-tunga,
Och vunnit härlig lott.

Så länge Roen betas,
Samt effter boskap letas
Och haren spåres opp:
Så länge Solen lysar
Och is om vintren froser,
Så glömmes ej ditt lopp.

Vår tid är stadighet af skiftlig tiders möda
Sils Siälen far til Gud och Kroppen til the
döda.

I anledning af Pred. B. 6: v. 7. och Vppenb. B.
14: v. 13.
Betrachtadt.

Så har vår Kristus ei os stadgat nyer lära,
Fast nytt förbund gier kropp för gammalt skuggesyst:
Den gamle Fadren mäst i anlets swett sig nära
Och unga Barnen tycks på bördan sig förlyft:
Den ei arbete wil han bör ei heller åta
Och drygre måhl man får, ju bättre man id's måta.

At gå från werlden vt och i inwärtens hwila
Med lius och Andas kraft det onda swetta vt,
Af inga vranwåret sig låta öfwerihla,
Men vti tårfull hand se alla dagars slut,
Det är försaka tro vti sielf helgad möda
Och, wårt' än Hedningen, båd' sin och sinas föda.

Swat

Hvar en vti sitt fall: har sitt tilgifne gjöra
Och tidsens flyktighet gier nog ett stadigt träf;
Snart få wi wakna vpp från sömn på hviladt öra,
Hör'n hvardags Solen os förnyar värle-bräf;
Wi tälja många strek, tils summan full är worden,
Den strykes, ny sätts vpp. Så värflas värcl på jorden.

Hvart arbet har sin lag, sin början, gång och ända
Söl du Guds rike först, sed'n sänd's det andra mid
Och skull ei lyckan strart din segel hålla spända,
Glöm ei: wi sän på hopp; men du bed, bid och lid,
Ut få på timen fullt, det glädde väl vårt rycke;
Men då snart glömdes Gud, hvarmed förloras mycke.

En smorder världets Kung, hvars höga rätters spira
En helig värdnads fräck inpräglad i vårt blod,
Hvars höghet at gie pris wi om hvarannan sira,
Hvars vilja är vår lag, hvars lag vår lydnes flod,
Vti des härlighet, des nåd och wäld hos alla
Dock wisas drögsta fall at vara, väl befalla.

Låt Drottari i sin skrud och Tjalar i sin åhra,
Låt folckets Förstar främt hos Kung gå in och vt;
Låt kämpars tapperhet odödligt minne bära
Och landsens Domare på lof ei finna slut:
Det blir ändå därvid at hedrens fieg är hala,
Swärt minnas, mistas lätt, sed'n stå ei at betala.

Vraf Guds wigda Folk, hvars lif och läro-möda
En wäg syn vara bör til salighetens ro,
Hur skal hvar matter siäl så andlig bet och föda,
Guds rike riktas först och sed'n ett timligt bo?
Om hustrun väl behöfs, behöfs hon wist at Presten,
Ut han förswarar sitt och hon går god för resten.

Den Präst blir lycklig då vraf sin wundna qwinna,
När hon hans hushäld wet med ordning föra an;
I ladgård, matbod, kök han då ei står at finna,
Ty Hustrun wet hur slitt ei kläder andlig Man.

Med fyrkia, bok och böu och Socknebud han trålar
Och lægger minsta winn för buken, måst för Siälar.

Når Prästen sådan hielp til sig i hushåld tager,
Hvars slit och idoghet giör all hans möda lätt,
Hon ei hans hierta til den girughet bedrager,
Som utaf fattigt Folk tar efter strångsta rätt;
Hon sågnar främmand wäl och tror Guds åbra främjas
Når Folket med sin Man i tro och lefnad sänjas.

Hon lämnar tidfens prähl, des hem är daglig trefnad
För stadigt werlds föracht och flychtrigheters sty;
Med sanning, ei förtal, hoer pryder omgångs lefnad;
Des glada gifwande berömmar fattig by;
Gudsfruchtan, ödmjukhet och hat til synd och slården
Giör henne Mannen kär, mehr Himlen kär än werlden.

Hwad Mannen i sitt kall har byggt, ei hustrun riswer
Med snålhet, nåttia, list i egit sielfswäld nid;
Hon har sig honom giert; men han sin Herras blifwer
Och två förente så se Himlen altid blid.
Kort sagt: De åga Gud och uti trones smycke
De söka trycka in hos Folk ett Guda tycke.

Ho således idog är och efter Herrans råtter
Sin nådes lefnad steds så steller som sig bör;
Ei kroppens nåbring på sielfswäldigt wis försätter;
Ei dagen ut med hand i forslagd intet giör,
Den döer i Herran wist, ty Siäl och Kropp tillika
Blott täflade i Gud och dygden blifwa rika.

Når Prästmor, som i dag är lagder uppå båret
Och med sin afgang satt sin wårdnad uti nöd;
En Man och Söner två, som qwida än af såren,
Dem hon i hiertat har ingrafwit med sin död,
Hon war ett tiders prof af slit och dygd och trona,
Mot Barnen mehr än huld och Mannens Åhre-Crona.

Guds wilja war des lust: hon sökte först Guds rike;
Hans ord och lag och nåd war fromma Siälens ro:
I flit och trägenhet hon hade få sig life,
Hon wiste later gå war snart at mista tro;
Des lefnad war en flit, des flit war rätt arbeta
Och efter Himlens hielp med bönen stadigt leta.

Jag wet hon saknas högt; men I som hennes wänner
Ätnöijens at hon nu från mödos landet qwitt
Den samma goda Gud i himla glädien känner,
Som under händer werck hon här afkallat tidt.
Wår plicht är, såsom hon, nögdit lida, be, arbeta
Och Guds wälsignelse med ordning efterstræta.

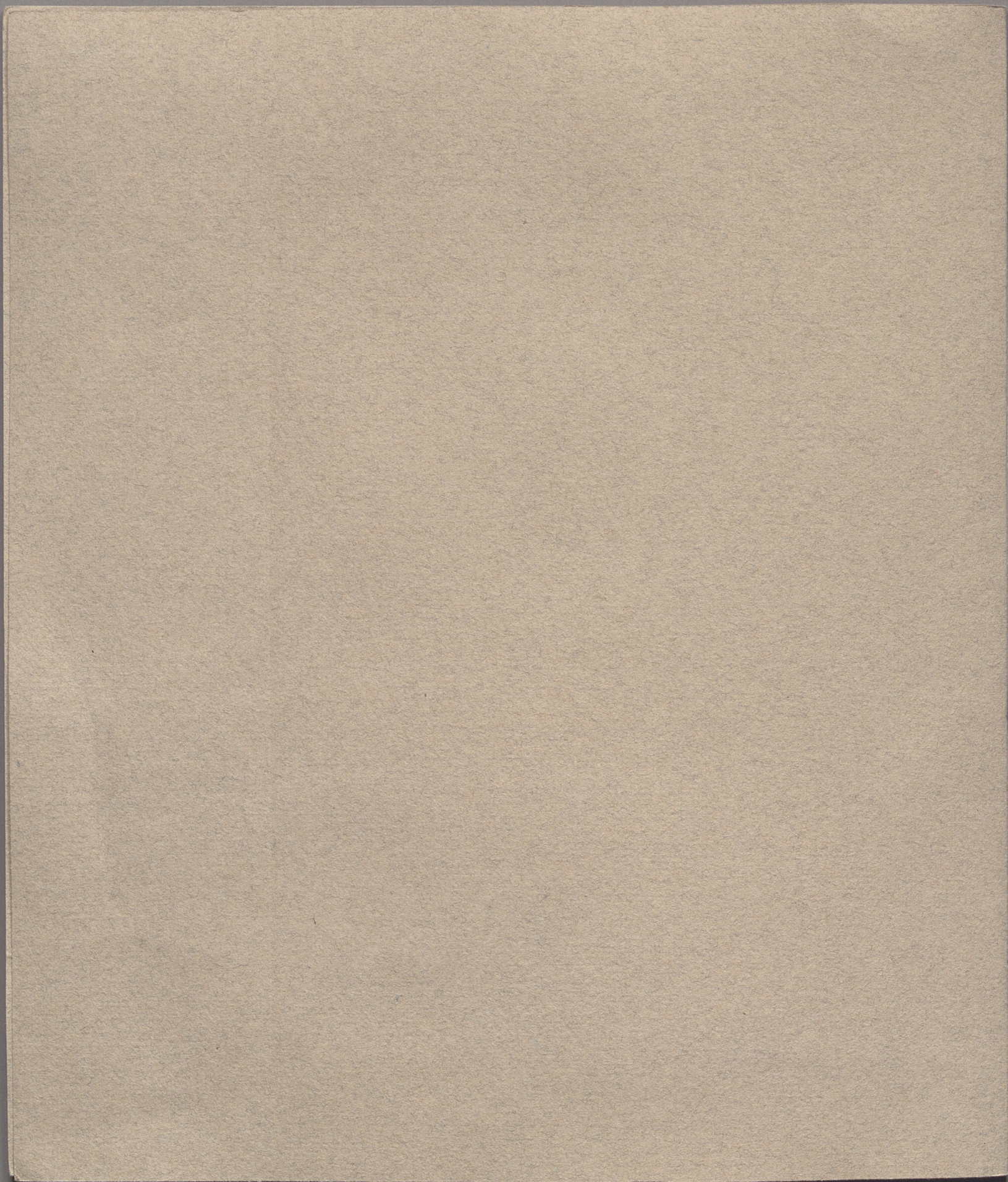
Nu Salige för alt the döde då i HErran,
Ey theas gierningar tätt följa efter dem;
De hwila sig i ro, arbetet är långt fierran
All sorg i glädie byrs för mödda sinnen fem;
Ja, andan säge sidst på hwar wår lefnads ända:
Din kropp nu hwile sött, din Siäl til Gud skal lända!

Jok. Abr. Lidenius.

praes. J. 14 Junii 1768.

www.books2ebooks.eu